

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ Προίε

ΑΙ ΜΕΓΑΛΑΙ ΜΟΝΑΡΧΙΑΙ ΤΗΣ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΟΣ

ΤΡΕΙΣ ΑΛΗΘΕΙΣ ΙΣΤΟΡΙΑΙ

ΕΚ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΠΑΥΛΟΥ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΑΣ

ΤΟ ΜΕΛΑΝ ΡΟΔΟΝ

Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΘΑΝΑΤΟΣ

ΜΙΑ ΕΙΚΩΝ

ΩΡΑΙ ΣΧΟΛΗΣ

ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΠΕΡΙΗΓΗΣΙΣ

ΣΤΗ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΜΟΥ

Ἡ Προίε

(Ἐκ τῶν τοῦ Guy de Maupassant).

Οὐδέν τὸ ἔκτακτον παρεῖχον οἱ γάμοι τοῦ Σίμωνος Λεβρυμάν μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἰωάννας Κορδιέ. Ὁ κ. Σίμων, διαδεχθεὶς τὸ συμβολαιογραφεῖον παρὰ τοῦ κυρίου Πεταλούδη, εἶχεν ἀνάγκην χρημάτων πρὸς πληρωμὴν τοῦ διδασκάλου· ἡ δὲ δεσποινὶς Κορδιέ εἶχε προῖκα τριακοσίων χιλιάδων φράγκων εἰς γραμμάτια καὶ τίτλους.

Ὁ κ. Λεβρυμάν ἦτο νέος ὥρατος καὶ κομψός, ὅσον δύναται νὰ εἶνε κομψός εἰς συμβολαιογράφος καὶ ἐπαρχιώτης, ἀλλ' ὅπωςδήποτε κομψός, ὅπερ ἦτό τι σπάνιον ἐν Βουτινῷ.

Ἡ δεσποσύνη Κορδιέ ἦτο πλήρης χάριτος καὶ δροσερότητος, χάριτος ὀλίγον χονδροειδοῦς καὶ δροσερότητος ἀγροτικῆς· ἀλλ' ἦτο ἐν συνόλῳ κόρη ὥραία καὶ προκλητικὴ.

Κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων τῶν ἦτο ἀνάστατον ὁλόκληρον τὸ Βουτινῷ. Ἐθαύμαζον τοὺς νεογύμ-

φους, οἵτινες μετέβαινον εἰς τὴν οἰκίαν νὰ διέλθωσι τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ γάμου καὶ ἔπειτα νὰ κάμωσι μικρὸν ταξίδιον μέχρι Παρισίων.

Αἱ πρῶται ἡμέραι τοῦ γάμου ὑπῆρξαν θελκτικώταται, ὁ δὲ κ. Λεβρυμάν ἐφέρετο πρὸς τὴν κυρίαν του διὰ τρόπον λεπτοτάτου καὶ λίαν δεξιῷ, ἔχων ὥς ὅρον τὸ γνωμικὸν «διὰ τῆς ἐπιμονῆς τὰ πάντα ἐπιτυγχάνονται». Τ' ὑποχρόνως δὲ ἦτο ὑπομονητικὸς καὶ ἐνεργητικός. Ἡ ἐπιτυχία ὑπῆρξε ταχεῖα καὶ πλήρης.

Τέσσαρες ἡμέραι ἤρκεσαν νὰ ἡ κυρία Λεβρυμάν ἀφοσιωθῇ θερμῶς πρὸς τὸν σύζυγόν της. Δὲν ἠδύνατο αὐτὴ στιγμὴν νὰ μένῃ μακράν του καὶ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας ἤθελε νὰ τὸν ἔχῃ πλησίον της διὰ νὰ τὸν θωπεύῃ, νὰ τὸν ἐναγκαλίζεται καὶ τῷ ψαύῃ τὰς χεῖρας, τὸ γένειον, τὴν ρίνα κτλ. Ἐκείνητο ἐπὶ τῶν γονάτων του καὶ σύρουσα αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὠτων, τῷ ἔλεγεν· «Ἀνοίξον τὸ στόμα καὶ κλείσε τοὺς ὀφθαλμούς». Εκείνος ἤνοιγεν εὐθὺς τὸ στόμα, ἡμιέκλειε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ ἐλάμβανε τρυφερόν καὶ παρατεταμένον φίλημα. Ὡς πρὸς αὐτὸν δὲ, δὲν ἐκορέννυτο θωπεύων τὴν σύζυγόν του ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας καὶ ἀφ' ἐσπέρας μέχρι πρωῒας.

Ἡμέραν τινα, ἀφοῦ ἡ πρώτη ἐβδομάς παρῆλθεν, εἶπε πρὸς τὴν σύντροφόν του·

«Ἄν θέλῃς, ἀναχωροῦμεν τὴν προσεχῇ Τρίτην εἰς Παρισίους. Θὰ ζήσωμεν ὡς ἐρασταὶ ἄγαμοι, διερχόμενοι τὸν καιρὸν εἰς τὰ ξενοδοχεῖα, τὰ θέατρα, τὰ ὠδικὰ καφεῖα, πανταχοῦ, πανταχοῦ.

Καὶ ἐκείνη ἐπήδα ἐκ τῆς χαρᾶς.

— «ὦ! ναί, ναί, νὰ ὑπάγωμεν, ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον.

— Λοιπὸν, εἶπεν ἐκεῖνος, διὰ νὰ μὴ λησμονῶμεν καὶ τὰς ὑποθέσεις μας, εἰδοποιήσον τὸν πατέρα νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν προίκα. Θὰ τὴν λάβω μετ' ἐμοῦ, διὰ νὰ πληρώσω καὶ τὸν κ. Πεταλούδη.

— Ὡς τῷ τὸ εἶπω αὔριον τὸ πρωῒ, ἀπήντησεν ἐκείνη.

Καὶ ὁ κ. Σίμων τὴν ἔλαβε πάλιν εἰς τοὺς βραχίονας του διὰ νὰ τῇ ἐπαναλάβῃ τὰ τερπνὰ δείγματα τῆς ἀφοιωσεως του, ἅτινα ἐκείνη τόσον ἡγάπησεν ἀπὸ ὀκτῶ ἡμερῶν.

Τὴν τρίτην ὁ πενθερός καὶ ἡ πενθερά συνώδευσαν μέχρι τοῦ σταθμοῦ τὰ διὰ τὴν πρωτεύουσαν ἀναχωροῦντα τέκνα των.

— Σὰς ὁμνῶν, ἔλεγεν ὁ πενθερός, ὅτι εἶνε παράλογον νὰ λαμβάνητε μαζί σας τόσῃν μεγάλῃν περιουσίαν. Καὶ ὁ νεαρός συμβολαιογράφος ἐμειδιάσεν.

— Μὴ ἀνησυχεῖτε, πατέρα μου, εἰμαι συνειθισμένος ἀπ' αὐτά. Γνωρίζετε, ὅτι ὡς ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός μου συμβαίνει πολλάκις νὰ φέρω μετ' ἐμοῦ ἐν περιτοῦ ἐκατομμύριον. Μὴ ἀνησυχεῖτε ποσῶς.

Ὁ ὑπάλληλος ἐκάλεε τοὺς διὰ Παρισίους ἐπιβάτας, τὸ δὲ ἡμέτερον ζεῦγος ἐσπευσεν ἐντὸς βραχονίου ἐνθα διέμενον καὶ δύο γραῖαι.

— Οὐφ! ἐψήθυσεν δ' Λεβρυμὴν μετὰ δυσαρρεσκείας εἰς τὸ οὐς τῆς σύζυγος του· δὲν θὰ δύναμμι νὰ καπνίσω.

— Καὶ ἐγὼ δυσαρρεστοῦμαι, ἀπήντησεν ἐκείνη ταπεινοφώνως, ἀλλ' ὅχι ἐξ αἰτίας τοῦ σιγάρου.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἐσύριξε καὶ ἀνεχώρησεν. Ἡ πορεία διήρκεισε μίαν ὥραν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ὁποίας οὐδὲν ἀξιόλογον συνέβη μετὰ τῶν, καθότι αἱ δύο γραῖαι δὲν ἐκοιμῶντο ποσῶς.

Ὅτε ἐφθασαν εἰς τὸν σταθμὸν, ὁ κ. Λεβρυμὴν εἶπε πρὸς τὴν σύζυγόν του.

— Ἄν θέλῃς, φιλότατη, πηγαίνωμεν ἐν πρώτοις νὰ προγευματίσωμεν εἰς τὸ βουλεβάρτον καὶ ἔπειτα ἐπιστρέφοντες μετὰ τὴν ἡσυχίαν μας παραλαμβάνομεν τὰς ἀποσκευὰς καὶ τὰς μεταφέροντες εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

— Ναι, ναι, ἐπεκράτησεν εὐθὺς ἐκείνη, πηγαίνωμεν νὰ προγευματίσωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Εἶνε μακράν;

— Ναι, ἀλλὰ θὰ μεταβῶμεν μετὰ τὸν ἵπποσιδηρόδρομον.

— Διατί νὰ μὴ λάβωμεν μίαν ἀμαξάν; Ἡρώτησεν ἐκείνη ἐκπληκτος.

Ὁ κ. Σίμων ἤρχισε νὰ τὴν ἐπιπλήττῃ γελῶν.

— Καλὴ οἰκονόμος εἶσαι, ἀφοῦ ζητεῖς ἀμαξάν διὰ πέντε λεπτῶν τῆς ὥρας διάστημα.

— Τῷ ὄντι, ἀπήντησεν ἐκείνη, ὀλίγον συγκεχυμένη.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην διήρχετο μέγα λεωφορεῖον συρόμενον ὑπὸ τριῶν καλπαζόντων ἵππων.

Στάσου! στάσου! ἀνέκραξεν ὁ Λεβρυμὴν πρὸς τὸν ὀδηγόν.

— Τὸ βαρὺ ὄχημα ἔστη, καὶ ὁ νεαρὸς συμβολαιογράφος, ὠθῶν τὴν σύζυγόν του, τῇ εἶπεν ἐσπευσμένως.

— Ἐμβὰ μέσθ, καὶ ἐγὼ θ' ἀναβῶ ἐπάνω ὅπως καπνίσω ἐν τοῦλάχιστον σιγάρῳ πρὸ τοῦ γεύματος.

Δὲν ἔλαβε καιρὸν ν' ἀπαντήσῃ διότι τὸ ὄχημα ἐπανέλαβε τὴν πορείαν του καὶ ὁ ἡνίοχος, ὅστις τὴν εἶχε λάβει ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἐσυρεν αὐτὴν εἰς τὸ ἐσωτερικόν καὶ τὴν ἀφῆκε, νὰ καθήσῃ ἐπὶ τινος θρονίου εἰς ἄκρον τεταραχμῆν καὶ θεωροῦσα ἐκπληκτος διὰ τῆς ὕλης τοὺς πόδας τοῦ συζύγου της, ἀνερχομένου εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ ὀχήματος.

Καὶ ἔμεινεν ἀκίνητος μετὰ τὴν χονδρὸν κυρίου ὄζοντος καπνοῦ καὶ γραῖας κρατούσης σκύλον.

Ὅλοι οἱ λοιποὶ παρακλήμενοι, εἰς πικροπόλῳ, εἰς ἐργάτης, εἰς ταγματάρχης τοῦ πεζικοῦ, εἰς κύριος μετὰ πλατύγυρον πῖλον, δύο κυραὶ μετὰ μορφὰς στρυφνάς, ὥσπερ θέλουσι νὰ εἰπωσι· ἀδὲν ἀρμόζει εἰς τὴν θέσιν μας νὰ μένωμεν ἐδῶ, δύο καλογραῖται, μία κόρη μετὰ μακρὰν κόμην καὶ εἰς νεκροθάπτης, ὅλοι ὁμοῦ ἐφαίνοντο ὡς ὠραία συλλογὴ ἐμφύχων γελοιογραφῶν.

Αἱ ταλαντώσεις τοῦ ὀχήματος ἀνεκίνουν ὀλίγον τὰς κεφαλὰς τῶν καὶ ἔκαμνον τὰς παρειὰς νὰ ὑποτρέμωσι, ὁ δὲ ζαλιστικὸς κρότος τῶν τροχῶν τοὺς καθίστα ὁμοίους πρὸς ἀνθρώπους ἡλιθίους καὶ περὰ δεδομένους εἰς λήθαργον.

Ἡ νεαρὰ σύζυγος ἔμεινεν ἀδρανής.

— Διατί νὰ μὴ ἔλθῃ καὶ αὐτὸς ἐδῶ; Ἡσκέπτετο, πιεζομένη ὑπὸ κενῆς θλίψεως. Ἡδύνατο καλλίστα νὰ παραιτηθῇ τοῦ καπνίσματος.

Αἱ δύο ἀδελφαὶ τοῦ ἐλέους ἐνευταν νὰ σταθῇ τὸ ὄχημα, καὶ ἔπειτα ἐξῆλθον ἡ μία κατόπιν τῆς ἄλλης, ἀναδίδουσαι ἀνούσιον ὁσμὴν φορέματος πεπαλαιωμένου.

Τὸ ὄχημα ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ἔπειτα δὲ ἔστη ἐκ νέου καὶ πορφυρὰ μαγεύρισσα εἰσῆλθεν ἀσθμαίνουσα· ἐκάθησεν, ἀποθέτουσα πρὸ τῶν γονάτων της κύνιστρον πλήρες προμηθειῶν. Ἡ ἀτμόσφαιρα τοῦ ὀχήματος ἐπληρώθη ἥδη ὑπὸ βραδείας ὁσμῆς μαγεύριου.

— Εἶνε πολὺ μακρότερον παρ' ὅσον ὑπέθετον, ἐσκέφθη ἡ Ἰωάννα.

Ὁ νεκροθάπτης κατῆλθε καὶ ἀντακατέστη ὑπὸ ἡνιόχου. Τὴν κόρην μετὰ τὴν μακρὰν κόμην διεδέχθη εἰς παραγγελιαδόχος ἐκπέμπων δρυμῖαν ὁσμὴν χάρις εἰς τὰς πεζοπορίας του.

Ἡ κυρία συμβολαιογράφου ἡσθάνετο τὴν διάθεσιν ὅπως κλαύσῃ, χωρὶς νὰ γνωρίζῃ διατί.

Ἐν τῷ μεταξύ διάφοροι ἄλλοι ἀνῆλθον καὶ κατέβησαν καὶ τὸ ὄχημα ἔβαινε πάντοτε διὰ τῶν ἀπειροπληθῶν ὁδῶν, ἐσταμάτα εἰς τοὺς σταθμούς καὶ ἐπανελάμβανε τὴν πορείαν του.

— Πόσον εἶνε μακράν! ἐσκέπτετο ἡ Ἰωάννα. Ἀρκεῖ μόνον νὰ μὴ ἀπεκοιμήθῃ, διότι τόσον ἔχει καταβληθῇ ἀπὸ τινων ἡμερῶν!

Κατὰ μικρὸν ὅλοι οἱ ἐντὸς τοῦ ὀχήματος εἶχον εἶχον ἀπέλθει, καὶ ἐκείνη ἔμεινε μόνη, ὅπως μόνη. Ὁ ὀδηγὸς ἀνέκραξε·

— Βωζιάρ!

Ἰδὼν δὲ ὅτι ἐκείνη δὲν μετεκινήθη ἀπὸ τῆς θέσεώς της, ἐπανέλαβε·

— Βωζιάρ!

Τὸν παρετρήσεν, ἐνόησασα ὅτι ἡ λέξις αὕτη ἀπηθύνετο πρὸς αὐτήν, ἀφοῦ οὐδεὶς ἄλλος ὑπῆρχεν ἐν τῷ ὀχήματι.

Ὁ ὀδηγὸς ἐπανέλαβε καὶ ἐκ τρίτου·

— Βωζιάρ!

Τότε ἐκείνη τὸν ἠρώτησε·

— Ποῦ εὐρισκόμεθα;

— Διὰ βολε, ἀπεκρίθη ἐκείνος ἀποτόμως, εἰς Βωζιάρ· σὰς τὸ ἐπανέλαβε εἴκοσι φορές.

— Καὶ εἶνε μακράν ἀκόμη τὸ βουλεβάρτον;

— Ποῖον βουλεβάρτον;

— Τῶν Ἰταλῶν.

— Τὸ ἐπεράσαμεν τώρα ἀπὸ τῆς ὥρας!

— Ἄ! δὲν καλεῖτε τὸν σύζυγόν μου;

— Τὸν σύζυγόν σας; Ποῦ εἶνε οὗτος;

— Ἄλλ' εἰς τὸ ἐπάνω μέρος!

— Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος! αὐτὸ ἀπὸ πολλῆς ὥρας μένει κενόν.

Ἡ κυρία ἔκαμε κίνημα τρόμου.

— Πῶς; Ἀδύνατον. Ἀνέβημεν μαζί. Παρτηρήσατε· πρέπει νὰ εἶνε!

Ὁ ὁδηγὸς καθίστατο βάνυστος.

— Ἀρκετὰ εἶπεν ἡ μικρά. Ἐὰν ἔχασεν ἓνα ἄνδρα, εὐρίσκει ἐξω δέκα. Ἐβγῆτε, ἐτελείωσε. Θὰ εὐρήτε ἄλλους ἐξω.

— Ἀλλὰ, κύριε, ἀνέκραξεν ἐκείνη δακρύουσα, ἀπατάσθε, σὰς βεβαιῶ ὅτι ἀπατάσθε. Ἐκράτει μέγα χρηματοφυλάκιον εἰς τὴν χεῖρα.

Ὁ ὑπάλληλος ἤρχισε νὰ γελά.

— Μέγα χρηματοφυλάκιον. Ἄ! ναί, κατέβη εἰς Μαγδαληνὴν. Τὸ ἴδιο κάμνει, σὰς ἄφησε, χά! χά! χά!...

Τὸ ὄχημα ἔστη καὶ ἐκείνη κατέβη, ὑψώσασα μηχανικῶς τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἵπποσιδηροδρόμου. Ἦτο ὅλως ἔρημος.

Τότε ἤρχισε νὰ κλαίῃ καὶ ν' ἀνκραῖζῃ, μὴ σκεπτομένη ὅτι τὴν ἤκουον καὶ τὴν παρετήρουν.

— Τί θὰ γίνω τώρα;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς τῆς ἐταιρίας ἐπλησίασε.

— Τί συμβαίνει;

— Ἡ κυρία, ἀπήντησε προπετῶς ὁ ὁδηγός, ἔχασε καθ' ὁδὸν τὸν σύζυγόν της.

— Καλὰ, ἀπήντησεν ὁ ἄλλος, δὲν εἶνε τίποτε, πῆγαινε εἰς τὸ ἔργον σου.

Καὶ ἔστρεψε τὰ νῶτα.

Τότε ἡ κυρία ἤρχισε νὰ προχωρῇ ἐν τῇ ὁδῷ τὸσον περίτρομος, τόσον ἐξάλλως, ὥστε ἀγνοοῦσε καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ τί τῇ συνέβαινε. Ποῦ νὰ πορευθῇ; Τί νὰ κάμῃ; Τί συνέβη εἰς ἐκείνον; Πῶς συνέβη νὰ τὴν λησμονήσῃ τοιοῦτο τρόπος, νὰ τὴν περιφρονήσῃ κατὰ τοσοῦτον ἀπίστευτον τρόπον;

Εἶχεν ἐν τῷ θυλακίῳ της δύο φράγκα. Πρὸς ποῖον νὰ προστρέξῃ; Καὶ αἴφνης τῇ ἐπῆλθεν εἰς τὴν μνήμην ὁ ἐξάδελφός της Βαρέλ, ὑπάλληλος τοῦ ὑπουργείου τῶν ναυτικῶν.

Τὰ χρήματά της ἤκουον ἀκριβῶς πρὸς πληρωμὴν ὀχλήματος, διὸ λαβοῦσα ἐν τοιοῦτο διέταξε νὰ τὴν φέρωσι πρὸς τὸν Βαρέλ. Εὗρεν αὐτὸν παρὰ τὴν θύραν τῆς οἰκίας του ἑτοιμον νὰ μεταβῇ εἰς τὸ ὑπουργεῖον καὶ κρατοῦντα ὑπὸ μάλῃς χρηματοφυλάκιον ὅμοιον πρὸς τὸ τοῦ Λεβρυμῶν.

— Ἐρρίκε! ἀνέκραξεν ὁρμησασα ἐκτὸς τοῦ ὀχήματος.

— Ἰωάννα!... ἀνέκραξεν ἐκείνος ἐκπληκτός· ἐδῶ;... ὅλως μόνη; Τί θέλετε, διατί ἤλθετε;

— Ὁ σύζυγός μου, ἐφέλλισεν ἐκείνη μὲ τοὺς ὀφθαλμούς· πλήρεις δακρύων, ἐγεινεν ἄφαντος αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

— Ἀφαντός; Πῶς!

— Ἀπὸ ἑνὸς ἵπποσιδηροδρόμου.

— Ἰπποσιδηροδρόμον;... ὦ!...

Καὶ τῷ διηγήθῃ κλαίουσα ὅλα τὰ καθέκαστα. Τὴν ἤκουσε σκεπτικὸς, εἶτα δὲ ἠρώτησεν αὐτήν.

— Ἐφαίνεται γαλήνιος αὐτὴν τὴν πρῶταν;

— Ναί.

— Ἐχει καλῶς. Ἐφερε πολλὰ χρήματα μαζί του;

— Ναί, τὴν προῖκά μου.

Τὴν προῖκά σου;... ὁλόκληρον;

— Ναί, διὰ νὰ πληρώσῃ τὸν διδάσκαλόν του.

— Τότε λοιπὸν, φιλάττη μου ἐξαδέλφη, ὁ σύζυγός σας τὴν στιγμὴν ταύτην διατρέχει τὴν πρὸς τὸ Βέλγιον ἄγουσαν.

Ἐκείνη, μὴ ἐννοοῦσα ἀκρίβειαν, ἐτραυλίξεν.

— Ὁ σύζυγός μου. Τί λέγετε;...

— Λέγω ὅτι ὁ σύζυγός σας ἐλήστευσε τὴν προῖκά σας... καὶ τίποτε ἄλλο.

Ἐμείνεν ὀρθία, ὥσπερ κεκλονόπληκτος, ψιθυρίζουσα.

— Τότε εἶνε... εἶνε... εἶνε ἄθλιος!...

Καὶ ἔπειτα, καταβεβλημένη ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ἔπεσεν ὁλολύζουσα ἐπὶ τοῦ ἐσωκαρδίου τοῦ ἐξαδέλφου της. Διὰ νὰ μὴ βλέπωσιν αὐτὰς οἱ διαβάται τὴν ὥθησεν ἐντὸς τῆς εἰσόδου τῆς οἰκίας καὶ ὑποθαστάζων αὐτὴν τὴν ἐβοήθησεν ν' ἀναβῇ τὴν κλίμακα, ὅτε δὲ ἡ καλὴ τῆς οἰκονόμος ἤνοιγε τὴν θύραν, «Σοφία, εἶπε πρὸς αὐτήν, τρέξε εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ παρήγγειλε γεῦμα διὰ δύο πρόσωπα. Δὲν θὰ ὑπάγω σήμερον εἰς τὸ γραφεῖόν».

K. I. Π.

Αἱ Μεγάλαις Μοναρχίαι τῆς Ἀρχαιότητος

III. Ἡ Μηδεία.

Ἐκ τῶν τεσσάρων μεγάλων Μοναρχιῶν τῶν παναρχαίων χρόνων, ἡ ὀλιγώτερον γνωστὴ συγχάνει ἡ Μηδικὴ Μοναρχία. Καὶ τοῦτο, διότι οἱ ἀπετελοῦντες αὐτὴν λαοὶ ἦσαν οἱ μᾶλλον ἀπολίτιστοι καὶ μᾶλλον ὠπισθοδρομημένοι εἰς τὰς τέχνας καὶ τὴν βιομηχανίαν. Οἱ πλείστοι αὐτῶν ἦσαν νομάδες, οἱ δὲ λοιποὶ γεωργοί, κατοικοῦντες ἐν κώμας. Πόλεις δὲν ὑπῆρχον πολλαὶ ἐν ταῖς ὑπὸ τῶν Μηδῶν δεσποζομέναις χώραις, αἱ δὲ ὑπάρχουσαι ἐστειροῦντο τῆς ἐμπορικῆς καὶ βιομηχανικῆς σημασίας, ἣν ἐκέκτηντο αἱ πόλεις τῆς Ἀσσυριακῆς Μοναρχίας, τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς Λυδίας.

Τὸ Μηδικὸν Κράτος περιελάμβανε ὁλόκληρον σχεδὸν τὴν σημερινὴν Περσίαν, μέρος τοῦ Ἀφγανιστάν, ἡτοίην Βακτριανὴν τῶν ἀρχαίων, τὴν Ἀριενίαν καὶ τὰς ἐπαρχίας τῆς Καππαδοκίας καὶ τοῦ Πόντου μέχρι τοῦ Ἄλυος ποταμοῦ. Ἀκριβῶς ὁρισμένα σύνορα εἶχε κυρίως μόνον πρὸς μεσημβρίαν καὶ δυσμὰς, ἡτοίη πρὸς τὴν Ἀσσυρίαν καὶ τὴν Λυδίαν. Τὰ πρὸς ἀνατολὰς καὶ βορρᾶν σύνορα τοῦ Κράτους τοῦτου ἦσαν φυσικῶς τῷ λόγῳ ἀόριστα, καθότι καὶ ἡ ἐξουσία τῶν Μηδῶν βασιλέων ἐπὶ τῶν ἡμισυρίων νομάδων, ὅτινας κατεῖχον ἄριστοι καὶ διεσπορευμένοι ὅλην τὴν πρὸς ἀνατολὰς καὶ πρὸς βορρᾶν τῆς Μηδείας καὶ Περσίας ἔκτασιν, ἦτο ἐπίσης ἀόριστος καὶ προβληματικὴ. Ἐξημετάτο ἐκ τῆς ἐνεργητικότητος καὶ τῆς ἰσχύος τοῦ κατὰ κειροὺς κρατοῦντος τὰ σκῆπτρα, νὰ ἐκταθῇ ἡ μηδικὴ ἀρχὴ μέχρι τῶν Ἰνδιῶν καὶ τοῦ Ἰνδάρτου, ἣ νὰ περιορισθῇ εἰς τὰς πλησιεστέρας τῇ Μηδίᾳ κοιλάδας καὶ πεδιάδας τῆς Βακτριανῆς. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον, εἶνε δύσκολον νὰ προσδιορισθῇ ἀκριβῶς ἡ ἔκτασις τοῦ Κράτους, εὐ πρωτεύουσα ἦτο ἡ πόλις τῶν Ἀγδατάνων. Κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ τοὺς καιροὺς, δυνατὸν εἰπεῖν, ὅτι ἡ ἔκτασις αὕτη ἐκυμαίνετο ἀπὸ 2,000,000 μέχρι 4,000,000 τετραγωνικῶν χιλιομέτρων.

ὑπὸ ἐποφιν λοιπὸν ἐκτάσεως, ἡ Μηδικὴ Μοναρχία ἦτο τὸ μεγαλειότερον τῶν συγχρόνων αὐτῇ Κρατῶν. Δὲν συνέβαινεν ὅμως τὸ αὐτὸ καὶ λόγῳ πληθυσμοῦ τῶν κατοίκων καὶ λόγῳ πλούτου τῆς χώρας. Ὡς πρὸς τὰ δύο ταῦτα καθυστέρει πολὺ. Ὁ πληθυσμὸς αὐτῆς εἶνε ἀδύνατον νὰ ὑπολογισθῇ, ἔστω καὶ κατὰ τὰς μᾶλλον ἀβεβαίους πιθανότητας.